

Als we volwassen zijn, hebben we de neiging om de dromen die we dromen zo snel mogelijk in de prullenbak te gooien. 't Is immers kinderachtig om er waarde aan te hechten? Ik denk dat het hoog tijd wordt om elkaar niet uit de droom te helpen, maar juist erin.

Wie niet gelooft, dat je dromen en visioenen kunt beleven, waarin God met je bezig is, met je praat, die is nog niet eens zo ver als een kind. God kan je in een droom wakker maken en je roepen om op te staan uit je dode leven. Door dromen eerlijk onder ogen te zien, wordt het zicht op leven enorm vergroot.

Dromen kunnen soms verdrietig zijn, omdat we daarin ontdekken, hoe armzalig we overdag bezig zijn geweest, constant verstoppertje hebben gespeeld met onszelf, soms al jarenlang, te lang dus. Dan groeien dromen uit tot nachtmerries.

De bijbelse meesterdromer Jozef maakte in het begin de fout, dat hij niet wist om te gaan met zijn bijzondere droomgave. Zijn visioenen wekten afgunst op en eerlijk is eerlijk: hij zei de dingen wel hoogst ongelukkig. Hij moest in zijn leven eerst heel wat doormaken, voor hij met zijn dromen op de juiste manier voor de dag kon komen. Later ging hij niet meer zo prat op zijn gave. Om dat te leren moet een mens soms eerst veel harde klappen verwerken. Niet onbelangrijk was de droom die een andere bijbelse Jozef vele jaren later kreeg: het gaf hem de moed om de zorgvader van de Christus te worden. Anders dan wat zijn gezond verstand hem ingaf, volgt hij wat zijn dromen hem zeggen.

In de bijbel staan veel verhalen over mensen, die hun dromen dromen en daarin de wegwijzers van Hogerhand zien. Dan zijn ineens productie, levensstandaard, consumptie, koopkracht en al die andere belangrijke zaken, van geen enkele waarde meer.

Dromen komt bijna altijd neer op de weg zoeken naar het échte leven. Levend leven en niet langer geleefd worden. Wat zou je wel en niet moeten doen, wat is jouw betekenis in dit leven en hoe zou je kunnen zijn als je eens helemaal jezelf was?

Dromen zijn bedrog, als je ze plaatst naast onze zogenaamde werkelijkheid. Die werkelijkheid is echter niet echt, maar zo gemaakt, bedacht en vooral economisch verantwoord. Die werkelijkheid is werkelijk gemaakt.

Dromen brengen je dichterbij de werkelijkheid, omdat daarin het onechte van het leven uitvalt. Je wordt meer mens, naarmate je je dromen laat uitkomen, toelaat en erin gelooft, ernaar en ermee leeft.

Soms is je leven dan net een uithangbord met fijne en mooie dingen erop en tot je verbazing zie je je eigen naam erop voorkomen. Prachtige beelden zie je, waarop je jaloers kunt worden en tevens weemoedig omdat je dagelijks leven er zo weinig op lijkt.

Wat zouden we ervan opknappen, als we weer in onze eigen dromen geloofden.

Daar is moed voor nodig. Moed om te geloven dat een mens via zijn dromen geïnspireerd kan worden, zoals zo vaak in de bijbel te lezen is. Wie hier nog durft te geloven in dromen, kan er wonderlijke kracht uit putten, andere wegen gaan dan de vertrouwde paden. Nieuwe wegen geven een mens een andere kijk op zichzelf en daardoor op het hele leven.

Geloven in dromen, al was het alleen maar om daarna met open ogen het Koninkrijk te zien opdoemen!

Arjan Noordhoek

De ware Jozef

(fragment)

Als ze Jozef later ernaar vroegen wat het toch was, wat hij had met dit kind, dan zei hij altijd:

'Dat is moeilijk te zeggen, het is "ingewikkeld", het heeft me mijn hele leven gekost om het "uit de doeken" te doen.

Maar het was zo dat als ik naar het kind keek, dan was het alsof

ik op andere gedachten gebracht werd, gedachten, zo jong, zo anders, zo ongebruikelijk, gedachten dat het ook nog heel anders zou kunnen zijn dan wat wij ervan maken.

Pieter Holtrop (uit: De Open Deur, Kerst 2008)

Afgelopen maand

Zondag 2 november 2008

Voorganger: drs Eduard Groen
 Begeleiding: Peter Spreeuwers
 Medewerking: Silo Cantorij o.l.v. Alyde Touwen
 Lector: Annelies van der Ploeg

De apostel Petrus, niet wat ik wil maar wat Hij wil.

Schriftlezing: Uit het Evangelie naar Mattheus 16: 13-23
 Uit de Brief aan de gemeente te Kolosse 3 1-4

De overdenking begon met een toelichting over de Keltische geloof traditie: In alles wordt God en zijn Zoon en de Geest genoemd en geëerd, en omdat God de wereld gemaakt heeft zijn alle handelingen op deze aarde, je leven en je werken ook heilig. Het is als een onderliggende oerkracht in alles besloten.

Richten we ons alleen maar op wat boven is en laten we al het aardse maar voor wat het is omdat alles vergankelijk is? Of zien we dat het alledaagse ook Goddelijk is, dat daar ook een taak ligt. In de tijd van Kolosse stond persoonlijk geluk en vrijheid op de voorgrond, het kan dienen als spiegel van vandaag en deze tijd. Hoe vrij zijn wij echt? Zijn we echt vrij als we alleen onszelf volgen? Of kunnen we ook niet zonder de verdieping, en leiding van het geloof?

Dan is daar het verhaal van de Kruisiging van Jezus, de kosmische krachten hadden gewonnen. Maar niets was minder waar want na drie dagen is er de opwekking en opstanding uit de dood. In Mattheus zegt Petrus: "U bent de zoon van de levende God".

Na die uitspraak van Petrus onthult Jezus van wat er nog komen gaat, van zijn leven en sterven. Petrus zegt echter: "dit doen we dus mooi niet. Je gaat ons redden en niet dood".

Dit is de wil en vurige wens van Petrus. Petrus denkt hier aan zichzelf. Maar de goede weg van Christus is niet onze keus. Ook wij hebben beide kanten in ons, het zijn tegenstellingen. Door ons over te geven en te erkennen dat we het niet alleen kunnen, ontstaat er een vrijheid en verbondenheid met het geloof.

We zijn niet zonder zonden omdat we ons zo vaak niet op Christus richten, maar op onze wensen en de aardse dingen. We hebben het nodig ons terug te laten brengen. Het Avondmaal bepaalt ons er weer bij dat er geen einde is, maar verlossing en verzoening. Hij is onder ons aanwezig. Komen we uit bij "niet wat Ik wil maar Hij wil".

Als tegenstem in deze wereld, alles brengende voor Gods aangezicht. Dat gaat net als met Petrus met vallen en opstaan maar er is werk voor ons in het hier en nu.

En dan hier en daar blijft er een vers regel in je hoofd haken van de prachtige zang omlijsting van de Cantorij
 Schuilen onder uw vleugels, zal ik U lofzingen, o Heer.
 Wacht op de heer, wees dapper en vastberaden, ja wacht op de Heer.
 Amen

Corrie Vogel

Zondag 9 November

Ook deze morgen begon met de begroeting door Harryet, plus enkele mededelingen.

Ds Arie de Boer nam toen de dienst over en de Paaskaars werd aangestoken. Na het votum (Geloofte-Onze hulp- Afhankelijkheid-Toewijding) zongen we *De Geest des Heren heeft een nieuw begin gemaakt*. Dit kwam ook tot uiting in het gebed „Kom tot ons met U Geest, kom met U ontferming over allen. Luisterend naar het mannen kwartet *Heer ik geef mijn hart aan U*, mochten we iets uit dit lied terug vinden uit het votum TOEWIJDING. Ted las enkele schriftgedeeltes met ons, waar het dochtertje van Jaïrus centraal stond. Voor: de overdenking mochten we er ook over zingen. Jaïrus had een dochtertje en allen die haar zagen dachten dat zij gestorven was. Petrus Johannes en Jacobus mochten als discipelen iets bijzonders meemaken, intens verdriet ging over in vreugde. De natuurwet wordt hier overschreden. Terwijl de omstanders zeggen., het meisje is gestorven, zegt Jezus, het meisje slaapt. Het dochtertje van Jaïrus mocht een nieuw leven beginnen, waar Jacobus getuige van was. En dat wat hij gezien en beleefd heeft, neemt hij verder mee op zijn pelgrimstocht. Hij mocht in de wereld getuigen van een nieuwe schepping en een nieuw leven in Jezus Christus. Na het pianospel luisteren we nog naar het mannen kwartet met als inhoud ik geloof. In de pastorale mededelingen, mochten we danken voor Dorete, zij mocht na haar operatie weer thuis komen en proberen het dagelijkse leven weer op te pakken. Ook werd Jan Mulder genoemd, een heup operatie zou wenselijk zijn, maar door omstandigheden geeft dat problemen, met Toos gaat het ook nog niet naar wens, toch was het fijn dat we Toos al weer een paar keer in ons midden mochten hebben, dan hadden we Kees nog, zijn been operatie was nog niet zo goed hersteld en moest het nog een beetje rustig aan doen, voor allen werd voorbede gedaan. We besloten deze dienst met een vrolijk lied, de dans van Jezus.

Oeds Veen

Zondag 16 november.

Voorgangers : ds. Arjan Noordhoek en ds. Joop Spoor.

Vleugel : Willem Jan Stuuut.

Thema : Eruit liggen bij de mensen.

Om 10 uur is de kerkzaal goed gevuld. Er zijn vele bekende maar ook een aantal onbekende gezichten. Misschien zijn velen gekomen vanwege de persoonlijke uitnodiging per e-mail of om ds. Joop Spoor te ontmoeten.

Omdat het gevangenezondag is vraagt Arjan aan Carla, de gastvrouw van Exodus, of zij de kaars wil aansteken.

De samenzang wordt vandaag begeleid door het Silo Praise Combo waardoor de liederen nog mooier klinken.

Harryet leest met ons Matth.9:9-17. "Kleed u in de liefde".

Ds Spoor neemt ons aan het begin van de overdenking in gedachten mee naar Suriname. Hij vertelt over de leefomstandigheden van de gevangenen aldaar en over een geïmproviseerde kerkdienst die hij daar op verzoek van de gevangenen heeft gehouden in de gang voor de celdeuren.

Wat kunnen wij, in de geest van Jezus, voor mensen betekenen? Ook voor zondaars, mensen die het niet redden en die tekort schieten. Daartoe worden we geroepen door God (naastenliefde). Wij zijn geroepen mensen.

Net als Mattheus, die eerst de tollenaar Levi was, hij lag er ook uit.

Hebben wij ons best gedaan voor de mensen die naast ons gingen, die we tegen kwamen?

De boodschap die mij het meeste is bijgebleven is : Een ander aanvaarden als mens, ook al is hij/zij nog zo fout geweest. Wat een opgave! God doet het maar hij kan het vaak niet alleen. Hij heeft ons als mens nodig om Zijn woord waar te maken en door te geven.

Tijdens het koffiedrinken horen we dat het gevraagde streefbedrag van 250 euro voor het justitiepastaat is gehaald. Met dit opgehaalde collectegeld kunnen we 100 gedetineerden in Almere met kerst blij maken met een dvd met daarop de kerstfilm The Nativity Story.

Karin Borninkhof

zondag 23 november, laatste zondag van het kerkelijk jaar

Voorganger Willemin Bakkes

Orgel Dick Pabon

Lector Arno Weerstra

Thema: Wie is gelukkig? (Een les voor Judas Thaddeüs)

De lezingen zijn uit Psalm 146, Lucas 6:12-23 en uit Kolossenzen 4:2-6

Waar gaat de bergrede eigenlijk over. Jezus is naar de heuvels getrokken waar de rebellen zich doorgaans ophielden. De bergrede is dan eigenlijk ook een politieke rede.

Jezus wil ons op en andere manier naar het Koninkrijk van God laten kijken, een andere aanpak: Leven vanuit het hart. Geloven dat God echt God is. We moeten risico's nemen in het geloof, de eigen prioriteiten aan de kant zetten.

De bergrede is geen recept voor een gezond leven. Niet alleen door goede werken kom je in de hemel, maar door een totaal ander gedrag. Jezus leert ons dat het een roeping is om christen te zijn, je kunt vervolgd worden, het moeilijk krijgen, maar je beloning in de hemel zal groot zijn. God geeft dan terug wat je was afgenomen.

Jezus roept op tot een andere levenshouding, niet gemakkelijk, maar het maakt ons wel gelukkig.

In de brief aan de Kolossenzen worden we opgeroepen om te bidden. Ook Jezus zelf had dat nodig. Blijf bidden zegt Paulus, blijf dicht bij de Heer.

In Lucas kiest Jezus 12 apostelen uit. Hij kent ze bij naam. Namen die heel belangrijk zijn. Er zijn er 2 met de naam Judas. Judas heeft het moeilijk met zijn naam omdat die besmet is. Judas trok naar Mesopotamië en bracht daar het evangelie. Hij stierf in Fenicië een martelaarsdood. Jezus had daarvoor gewaarschuwd: Als je volgeling wordt, kun je het moeilijk krijgen. Je vraagt je af word je hier wel zo gelukkig van? Wij mogen leren van de discipelen, van de eerste christengemeenten. Ons wordt gevraagd ons over te geven, te vertrouwen. Durven wij de weg op te pakken die de Heer ons geeft bij het volgen van de bergrede. Op ons eigen houtje zullen we het niet redden. Maar: Wie Mij ontvangt, zegt Jezus, ontvangt ook de Vader die Mij gezonden heeft. Wordt je daar niet gelukkig van?!

Na de overdenking mogen we gedenken en het licht aansteken voor hen die gestorven zijn, en voor hen die het moeilijk hebben. Corrie heeft onderstaand gedicht gelezen.

Joke van Laar

Liefdeslied

*Waar moet ik toch mijn ziel bewaren dat
zij niet langs de jouwe strijkt? Hoe draag ik haar
over jou heen en weer naar andere dingen?*

Hoe graag niet liet ik haar in iets verzinken,

*bracht ik haar onder ergens in de nacht,
verloren in een vreemde stilte waar
niets verder trilt wanneer je dieptes klinken.*

*Maar alles wat ons aanraakt, jou en mij
beroert ons samen als een strijkstok die
twee snaren tot één melodie gebiedt.
Op wat voor instrument zijn wij gestemd?
En welke hand heeft ons omklemd?
O teder lied.*

Rainer Maria Rilke

1e Advent Zondag 30 november

Thema Ogen Open

Voorganger Wout Huizing

Wat zien we als we de wereld inkijken? Als je terug denkt aan afgelopen week wat zien we dan?

Het is goed om je bewust te zijn van wat er gebeurt in de wereld. Om bewust te zijn van leed en onrecht 900 miljoen mensen die elke avond met honger naar bed gaan. Maar ook om bewust te zijn van al het positieve.

Inmiddels is de winter begonnen en vandaag viel er alweer sneeuw. En dan is het heel verleidelijk om je 's ochtends nog even om te draaien in je warme bed. Je moet wakker worden maar eigenlijk slaap je nog. Zo kun je in je leven ook een periode hebben waarin je slaapt. Je bent heel tevreden met hoe alles gaat en je staat nergens echt bij stil en doet nergens moeite voor eigenlijk leef je zonder echt bewust te zijn van wat je doet. En dan lezen we vandaag in Markus 13 tot driemaal toe dat je wakker moet worden en dat alles zal veranderen. We worden opgeroepen om waakzaam te zijn, om bewust te zijn van wat we doen en wat er gebeurt om ons heen. We moeten ons bewust zijn van wat we doen waarom we het doen zodat het verschil uit kan maken, kan helpen in het leven van onszelf en iedereen.

We mogen op weg gaan naar kerst de geboorte van Jezus een nieuwe kans een moment om te ontwaken en op weg te gaan naar de toekomst. Hoever Gods rijk ook nog weg lijkt de toekomst begint nu al. En willen we die toekomst dan moeten we ons bewust zijn van wat er gebeurt en wat we doen zodat we kunnen bijdragen en delen in die toekomst. Laten we op weg gaan met open ogen en oren en elkaar herkennen als de broeders en zusters die we zijn met een Vader die voor ons wil zorgen.

Martijn van Laar

Een pastoraal moment

Ontbijt in Amerika

"Mam, wat wil je als ontbijt?" vroeg mijn dochter Carin toen ik een weekje bij haar was in Amerika.

Wij hebben allebei al jaren de gewoonte als ontbijt een bakje muesli met yoghurt te eten en dat deed ik nu ook.

Carin liet mij toen zien wat ik ging eten en dat was heel bijzonder.

Op de doos staat namelijk: Food for life. En met grote letters: Ezeziel 4:9 : as described in the Holy Scriptures "Take also unto thee Wheat and Barley and Beans and Lentils and Millet and Spelt and put them in one vessel and make bread of it.." Ja, dan moet het wel goed zijn, daar is over nagedacht.

Mijn eerste reactie was: "Typisch Amerikaans, hoor!" Wie verzint nou zo iets.

Nadat we ons ontbijt genuttigd hadden, zijn we op de bank gekropen en hebben de Bijbel opengeslagen. Allebei wilden we toch wel weten waar ze dit vandaan hadden gehaald en waarom. Hoe is het om met zo'n Bijbeltekst de dag te beginnen.

Het boek Ezechiël vind ik niet bepaald een gemakkelijk boek; er wordt nogal wat in gezegd! Ezechiël is een profeet van priesterlijke afkomst, die met andere Joden als balling verbleef in Babylonië in de periode van 593-571 voor Chr. Ezechiël krijgt de opdracht om te profeteren: profetieën over schuld en ondergang van Juda en Israël, vervolgens over de ondergang van de omringende volkeren en over het herstel van Israël.

In hoofdstuk vier staat beschreven waaruit het brood moet bestaan dat hij, Ezechiël zal eten gedurende de opdracht die hij van de Here God heeft gekregen. Vierhonderd dertig dagen zal Ezechiël van dit brood eten, elke keer een afgemeten stukje en een afgemeten hoeveelheid water drinken. Deze dagen zal hij de schulden van Israël en Juda dragen. Een last die bovenmenselijk is en waarbij hij nauwelijks of geen bewegingsvrijheid heeft.

Het eten is door God samengesteld, daarom mag hij erop vertrouwen dat hij er niet aan ten onder zal gaan. Er zullen dus genoeg voedingsstoffen inzitten om het lichamelijk en geestelijk vol te houden, maar kunt u het zich voorstellen: Al die dagen alleen maar dat brood en geen enkele andere variatie in het eten. Dat zou voor ons betekenen dat we langer dan een jaar niets anders zouden eten! Dat is heel wat langer dan een vasten periode die wij kennen en daar hebben we al vaak zo'n moeite mee.

Maar het mooie vind ik toch weer dat God met zorg het voedsel heeft

uitgezocht. Als Hij deze opdracht geeft, dan heeft Hij daar een bedoeling mee. Hij weet wat goed is en wat de mens nodig heeft om het vol te kunnen houden, om stand te houden. God vraagt soms veel van de mens, en in onze ogen is het soms wel erg zwaar, misschien vinden wij het soms wel té veel. Maar als God iemand een opdracht geeft en een bedoeling met die mens heeft en zijn/haar leven, dan mogen we erop vertrouwen dat Hij zal voorzien. Hoe dan ook. Maar wel op Zijn manier. Een manier die in onze ogen soms wat vreemd kan lijken, soms te moeilijk, soms in onze ogen onmogelijk lijkt. Maar bij God is niets onmogelijk.

Leven met de Heer kan soms heel spannend zijn, maar we mogen er altijd op vertrouwen dat Hij voor ons zorgt in alle omstandigheden. Ezechiël kreeg een heel bijzondere en zware opdracht van God en hij heeft ook wel even gesputterd. En dat mag. Ook in dit hoofdstuk lees je dat God naar Ezechiël luistert en het plan wat bijstelt.

Zo mogen wij ook best wel eens sputteren, maar de Heer wil wel dat wij naar Hem blijven luisteren en niet het bijltje er bij neergooien. Zeg het Hem als je denkt: 'Nu kan ik het niet meer, dit wordt me te veel, dit is te veel gevraagd en overleg met Hem. De Heer wil gekend worden en Hij zal voorzien en Zijn hulp zenden.

Carin en ik hebben iedere morgen dit ontbijt gegeten. Het smaakte uitstekend en we konden er de hele ochtend mee door, maar of ik mij door dit te eten een ander mens ben gaan voelen, beter, dat kan ik niet zeggen, maar dit Bijbelgedeelte speelde wel vaak door mijn hoofd. Elke keer weer ben ik verrast over de manier waarop God voor Zijn kinderen zorgt, ook nu in deze tijd.

Misschien toch niet zo gek van die Amerikanen?

Dit ontbijt was gebaseerd op Ezechiël 4:9. Zo mag ons hele leven, ons doen en laten gebaseerd zijn op het Woord van God. Zijn Woord is manna voor ons.

Gods zegen

Willemijn Bakkes, Uw pastor

Lieve Broers en Zusters,

In de afgelopen weken mocht ik ervaren, wat het betekent als je ziek en afhankelijk bent, en anderen aandacht aan je schenken.

Alle gebeden gaven me rust en vertrouwen. Het medeleven deed me de pijn even vergeten. De vele kaarten en telefoontjes hebben me bemoedigd. En de vele bezoeken van mensen die trouw en een aantal keren kwamen hebben me verbaasd. Soms was de ene nog niet weg of de volgende bezoeker diende zich weer aan. Ik noem geen namen want het gevaar bestaat dat ik iemand vergeet. Het heeft me allemaal goed gedaan en door deze moeilijke weken heen geholpen.

Ik heb gevoeld hoe goed het is om lid te zijn van de familie van Silo.

Hartelijk bedankt voor jullie zorg.

En bovenal dank ik God voor zoveel liefde.

Dorete

Verkiezing

Henk Boeschoten is op de vergadering van de gemeente in november gekozen als lid van de raad met unanieme stemmen. In de Raadsvergadering van 26 november is afgesproken dat hij het coördinatorschap van Eduard Groen overneemt. Eduard neemt voorlopig intern het voorzitterschap waar. De Raad denkt verder nog na over de verdeling van taken tussen de coördinatoren en welke taken nog over blijven. Die lijken teveel te zijn voor één persoon zodat de Raad nadenkt over versterking van de Raad zodat voorzitterschap en het werken aan de opbouw van de gemeente op een goede manier ingevuld kan worden.

Namens de Raad
Eduard Groen

Weer tijd voor de ziel

In november werd in Silo de eerste reeks over discipelschap afgesloten. Van de twaalf leerlingen van Jezus hebben we hun lessen aangehoord, steeds in combinatie met de raadgevingen aan één van de eerste gemeenten, die van Kolosse.

Leren leven als nieuwe schepping in een oude wereld is niet gemakkelijk, toen niet en nu niet.

Mensen kunnen hun leven uitstekend op orde hebben - mooi huis, goede baan, genoeg geld, kinderen en sociale contacten - en toch een gemis ervaren. Dat kan zich uiten in moderne symptomen en ontsporingen in de samenleving, zoals depressie, angst, rusteloosheid, leegte en verslavingen, eetstoornissen en zinloos geweld.

Het zijn tekenen dat de spiritualiteit uit het leven van mensen verdwenen is. De afgelopen maand november werd 'de maand van de spiritualiteit' genoemd. Ik citeer: 'Omdat materie, consumptie en zintuiglijke kicks te veel plaats, en hogere zijnswaarden zoals schoonheid, waarheid, goedheid en liefde te weinig plaats krijgen in het leven van mensen, dwalen wij steeds verder af van innerlijke harmonie en rust. We moeten weer tijd maken voor onze ziel, voor wat ons bezielt en ons wezenlijk raakt en waaraan we ware vreugde beleven.'

Lijf en ziel

Voeling maken met wat je raakt is een lijfelijke ervaring, die zich kan tonen als vreugde, verwondering, dankbaarheid, ook soms als ontzetting of walging. De ziel spreekt via het lichaam. Deze fysieke beleving van een probleem is ook in de taal terug te vinden: iets ligt me zwaar op de maag, ik heb iets op mijn lever, ik houd mijn been stijf. Beleving wordt belijving: je hart gaat sneller kloppen, je ademhaling verandert.

Opwinding ervaar je tot in je buik, verdriet geeft een krop in de keel. De westerse traditie wil vooral het rationele weten aanspreken. Maar zo zitten we niet in elkaar. Er is een dieper niveau van weten, dat ruimer is dan het rationele weten en waar een hele stapel ervaringen ligt opgeslagen. Vanuit die ervaringen handel je en beweeg je je in de wereld. Het geheugen van het lichaam is immens onderschat. Het lichaam is geen machine. Negeer je het subtiele niveau van het weten van het lichaam, dan sla je een belangrijk terrein van kennis over. Jonge kinderen hebben dat 'buikgevoel' nog van nature. Dat zou niet 'wijs' zijn, maar het is veel gefundeerder dan het logisch rationele en wel degelijk veel 'wijzer'.

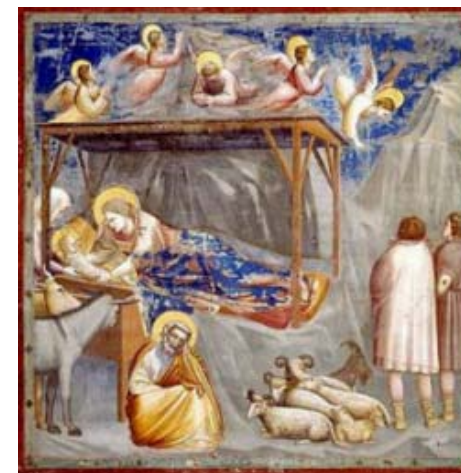
Eigenbelang overstijgen

Zo kun je bijvoorbeeld alles wat met de natuur te maken heeft, alleen op fysiek niveau bekijken, maar, vanuit de spirituele dimensie, ook op een beziend niveau. Het lichaam is beziend, de natuur is dat ook. Je kunt de natuur gebruiken en misbruiken, maar je kunt er ook zorg voor dragen, omdat je ermee verbonden bent. Datzelfde geldt voor het sociale niveau. Je kunt vrienden en relaties zien als louter nuttig en bruikbaar, maar je kunt ook met het oog van de ziel naar ze kijken, vanuit een verbondenheid die het eigenbelang overstijgt.

Vraag je af wat je echt belangrijk vindt in het leven en waaraan je werkelijk vreugde beleeft. Als je je afvraagt wat je blij maakt of dankbaar stemt of waarin je tot rust komt, dan krijg je een verwijzing naar wat je ziel nodig heeft. Dan kom je uit bij tijdloze waarden, waarover ook de filosofie het heeft: goedheid, schoonheid, waarheid en lief de. Je kunt je afvragen of je dat in je leven tegenkomt. En daar hoeft je niet rijk of wijs voor te zijn.

Dat is het wezen van de Advents- en Kersttijd die voor ons ligt: ons voorbereiden op wat werkelijk raakt en belangrijk is, door geen ander ons aangeleerd door een bezielde Godszoon. Maar Jezus Messias kon die rol vervullen dankzij mensen die niet alleen naar hun hoofd, maar vooral naar hun hart en hun dromen luisterden. Ze kwamen via hun ziel bij de Ziel.

Het is Jozef, die dit jaar in Silo met Kerst centraal mag staan, de man die in de kerststal vaak wat achteraf staat, alsof hij er niet helemaal bij hoort: Jozef de timmerman, man van Maria, zorgvader van Jezus, 'een rechtschapen mens' wordt hij genoemd, die een belangrijke rol speelt in het geboorteverhaal. Een man die uit zijn ziel leefde.

Arjan Noordhoek

Om voor te bidden

Silo is als Stipkerk met meerdere gevangenissen in stad en regio verbonden. Zo is er sinds de verhuizing van de kliniek uit de Gansstraat naar Almere een flink aantal Silo-vrijwilligers mee verhuisd' naar Almere, o.a. het echtpaar Veen en vader en zoon Wildeman. Maar ook Guido, Peter en Tim reizen eens per maand mee naar Almere, waardoor ook daar goede pianisten voor de kerk-samenzang voorhanden zijn. In de Van der Hoevenkliniek zijn Wiljan en Frans een maatje voor tbs-patiënten, terwijl onze pastor Willemijn tijdelijk werkt in Lelystad bij de jongeren achter tralies.

Tenslotte heeft Joke Koning banden met de P.I. Zeist, waar vluchtelingen voor hun uitzetting uit Nederland een gedwongen verblijf houden. Mijn collega Harma Zuidersma, die ook regelmatig in Silo kerkdiensten bijwoont, heeft met haar vrijwilligers een netwerk van gebed opgezet, wat maandelijks wordt voorzien van nieuwe 'gebedsintenties'. Zo kunnen kerken, ook als zij niet binnen de muren komen, meeleven en helpen om mensen, zowel de gedetineerde vluchtelingen als hun geestelijk verzorgers, ondersteuning te geven. (Arjan Noordhoek)

NOVEMBER 2008 Gebedsintenties voor vluchtelingen in Kamp Zeist

Afgelopen oktober heb ik u gevraagd om te bidden voor Hope. Deze week is zij uitgezet naar Nigeria. Zij dankt u allen van harte voor uw gebed! Vanaf deze plaats wil ik mede namens de mensen binnen de muren van het Detentie-centrum de kerken van harte bedanken voor de prachtige bloemen de afgelopen maand.

Voor Lucy:

In 1953 wordt ze geboren. Haar overgrootvader was nog voor de Armeense genocide die plaatsvond in 1915 gevlucht vanuit Turkije naar Azerbeidzjan en sindsdien is het haar etnisch Armeense familie goed vergaan. Lucy schetst in prachtige beelden haar jeugd: over haar vader die als oorlogsveteraan voor haar 2 broers en zus een bijzonder voorbeeld was; over haar studie aan de landbouw universiteit en over haar ervaringen als voorzitter van haar geboortedorp. Bijzonder gelukkig zijn Lucy en haar man, die Azeri is met de geboorte van hun zoon Hike. Wanneer Armenië en Azerbeidzjan zich in 1991 losmaken van de Sovjet-Unie escaleert de oorlog tussen beide landen over de Armeense enclave Nagorno-Karabach. Etnische Armeniërs waaronder Lucy en haar familie worden gedwongen Azerbeidzjan te verlaten. Onder de

25.000 Armeniërs en Azeri's die de dood vinden is ook Lucy's vader en haar oudste broer. De rest van de familie valt uiteen en vlucht. Lucy wil niet vluchten. Haar man is Azeri en ze wil met haar kind bij hem blijven. In het geheim leeft ze met haar zoon in het bos om haar man in het geheim te kunnen blijven zien. Haar man moet zijn geheime bezoeken aan zijn vrouw en kind met de dood bekopen. Wanneer na de dood van haar man ook haar enig kind wordt ontvoerd dringt een neef van haar man aan op haar vertrek. Hij betaalt voor haar de reis naar Nederland en daar vraagt Lucy asiel aan. Na bijna drie angstige jaren van onzekerheid over haar zoon wordt haar gebed verhoord wanneer ze Hike na een geslaagde vlucht naar Nederland in haar armen sluit.

Zeven jaar heeft Lucy gewacht op het definitieve antwoord. Lucy werd maanden geleden gepresenteerd aan de ambassade van Azerbeidzjan. Maar als etnisch Armeense kan ze niet meer terug naar de verwoeste plaats waar eens haar familie generaties lang gelukkig waren. In de komende tijd zal de IND Lucy presenteren aan de Armeense ambassade maar in Armenië heeft Lucy nooit gewoond.

Mag ik u vragen aandacht te besteden in uw gebed aan Lucy en met haar de vele mensen die door oorlog en geweld van huis en haard zijn verdreven.

Ik wens u Gods zegen de komende maand!

Met een hartelijke groet, mede namens mijn collega's van P.I. Zeist,

ds. Harma Zuidersma

Adventsactie 'Silo voor vluchtelingen in Kamp Zeist'

Nu de kerstdagen naderen, een tijd van gezelligheid en omgaan met vrienden en familie is deze tijd voor de gedetineerden in Kamp Zeist des te schrijnender. Hun verblijf is moeilijk en hun toekomst vaak uitzichtloos.

De Raden van Kerken van Zeist en Soest van de maandelijkse wakes bij Kamp Zeist willen de gedetineerden een teken van hoop en nabijheid

van de medemens geven. Tijdens de wakes worden bloemen gestoken in de hekken van het detentiecentrum.

Van deze bloemen zijn foto's gemaakt en deze zijn afgedrukt als ansichtkaarten.

Zij vragen ons om ook in Silo deze kaarten te verkopen á 0,50 ? per stuk en op te sturen met een persoonlijke groet in het Engels naar dominee Harma Zuidersma van het detentiecentrum. Zij draagt er dan zorg voor, dat de kaarten tijdens de Kerst verspreid worden.

Telefoonkaart als kerstpakket?

De suggestie komt uit de Emmakerk van Soest. Het werd al eerder geopperd maar nog niet uitgevoerd. Nu moet het er maar van komen, dacht ik zo! Want wat is er belangrijker dan te kunnen communiceren met de buitenwereld, zeker als je van je vrijheid bent beroofd. En de mogelijkheid tot contact met 'buiten' is minimaal voor gedetineerde vluchtelingen.

Kunnen we het als gezamenlijke kerken in Utrecht, Soest en Zeist waar maken dat 600 gedetineerden, die (schuldeloos) worden vastgehouden, tijdens de Kerstdagen ook een extra telefoonkaart van 10-20 euro ontvangen? Een beetje "Licht" in hun duisternis, juist in die tijd!!

U schrijft een kaart en / of je doneert een (telefoon)kaart , dat moet dat toch lukken?

Alles wat u heeft te doen is vòòr 20 december 10-20 euro overmaken op de girorekening 7454020 van de Stichting Steuncom. Asielzoekers en Vluchtelingen in Zeist te Zeist o.v.v. telefoonkaart.

Joke Koning, vrijwilliger kerkdiensten detentiecentrum Zeist

Silo – niet alleen met Kerst

Op mijn vraag zo links en rechts "Wat doe je met de Kerst?" kreeg ik de afgelopen dagen een aantal antwoorden die stof tot nadenken werden:

"Dan ben ik alleen"

"Ga ik kijken of ik ergens naar toe kan, zodat ik niet alleen ben"

"Mag ik dan bij jullie komen eten?"

Al met al geen antwoorden uit een mooi Kerstverhaal en ook niet zoals mijn Kerst de afgelopen jaren verliep: 's morgens naar Silo, gezellig koffie blijven drinken met krentenbrood, naar huis bij de open haard en daarna met z'n allen smikkelen van een heerlijke Kerstmaaltijd.

Zo zit de wereld nu eenmaal in elkaar, toch? Of toch niet? Of de wereld wel, maar Silo niet? Een paar mensen van Silo gebeld en je krijgt gelijk weer een warm gevoel: Silo – niet alleen met Kerst. Met andere woorden: Silo laat je niet alleen met Kerst.

Eerste Kerstdag – donderdag 25 december 2008 - blijft Silo na de Kerstdienst open voor iedereen die wil blijven.

Ben je alleengaand of niet, ben je oud, ben je jong, heb je gewoon zin in fijn bij elkaar te zijn, wil je dit jaar eens een andere Kerst, of heb je geen reden, maar blijf je gewoon na de Kerstdienst, dan ben je WELKOM:

- * na de Kerstdienst samen eten van een eenvoudige middagmaaltijd
- * samen zingen
- * vertoning van de Kerstfilm 'The Nativity' (dankzij de Silo-collecte van 16 november!)
- * spelletjes in de tuinzaal
- * iets anders? (suggesties zijn ook welkom!)
- * samen avondeten
- * Kerstboodschap
- * koffie en thee

Wil je komen, geef je bij mij op (dan weet ik ongeveer op hoeveel mensen ik kan rekenen)

Hoe regelen we dit, ja hoe? Weet ik ook nog niet, maar dat laten we toch niet op ons zitten? We gaan toch niet naar elkaar zitten kijken en laten anderen daarmee alleen met Kerst? Je wilt toch wat voor een ander doen en daar zelf ook een lekker warm gevoel van krijgen?

Suggesties:

"Ik kom een Kerstverhaal vertellen"

“Ik kom piano spelen”
 “Ik neem een paar blikken soep mee”
 “Ik breng een pan geschilde aardappelen mee naar Silo”
 “Ik weet nog een leuk groepsspel”
 Kijk, dat zijn nou antwoorden waar ik het warm van krijg.

Wil je zo meehelpen, dan hoor ik dat graag. (jullie laten mij toch niet in de kou staan?)

Silo – niet alleen met Kerst, toch ... ?

Victor H.A. Wildeman
 victor.wildeman@planet.nl

Op weg naar het Licht

Als u deze Regelrecht ontvangt, zitten we inmiddels in de maand december.

De adventstijd is aangebroken, het St. Nicolaasfeest is geweest en we zijn op weg naar Kerst.

Voor de één is Kerst een fijn, gezellig, warm feest. Een feest met het gezin en de nodige familie. De ander viert Kerst met vrienden en maakt er een gezellig samenzijn van. Maar er zijn ook mensen voor wie de Kersttijd een moeilijke tijd is geworden, omdat het gemis van die ander(en) juist op die dagen zo voelbaar is.

Gelukkig is het Kerstfeest meer dan alleen maar gezellig bij en met elkaar, mooi gedekte tafels en lekker eten. Juist voor de mensen die het moeilijk hebben in deze tijd, mag Kerst tot troost en sterkte zijn. Niet dat het verdriet en de eenzaamheid weg gemoffeld moeten worden, nee, absoluut niet, maar met Kerst mogen we ons opnieuw realiseren dat het Licht van Jezus Christus valt over die duistere momenten, de momenten van verdriet en eenzaamheid. Hij kwam om ons te troosten en te bemoedigen. Om ons nieuwe kracht te schenken en Zijn vrede. De Heer is gekomen voor allen die gebukt gaan, die het moeilijk hebben, die eenzaam zijn. Hij zal uitkomst bieden.

Ik werd getroffen door het volgende gedicht, geschreven door een vrouw uit Zuid-Afrika.

Het is in het Afrikaans geschreven, dus kan een beetje lastig zijn, maar als u het een paar keer leest, dan zal u de betekenis van dit gedicht wel duidelijk worden.

*Wek 'n onrus in my, Heere
 'n verlange om dit saam met U op die groter levenszee te waag.
 Want daar sal ek in die storms leer
 Hoe groot Uw mag werklik is.
 Wanneer daar geen land meer in sig is nie,
 Sal ek ook leer om die sterre raak te sien.*

*! O, Heere my God,
 Verskuif die horison van my hoop,
 Gee my moed, liefde en geloof
 Om met U aan die stuur
 Vreesloos die toekomst in te vaar.*

Ik wens u allen een Gezegende Kerst en een heel goed uiteinde toe. Met de Here God aan het roer van uw scheepje: Een goede vaart en veel heil en zegen voor het Nieuwe Jaar.

Willemijn Bakkes
 Uw pastor.

Fluitend.. of met zuchten en klagen?

Over onze voorgangers

Wij in Silo hebben er gelukkig nogal wat! We beschikken over twee eigen voorgangers: ds. Arjan Noordhoek en ds. Willemijn Bakkes. We hebben verschillende theologen in ons midden die regelmatig voorgaan. En we hebben een indrukwekkende rij gastspreekers. Hoewel ... 'eigen voorgangers ... 'we beschikken over ... 'we hebben'.

De term 'eigen voorganger' is een beetje tricky. 'Eigen' klinkt immers wel erg hebbertig en lijkt te verwijzen naar een bezitsverhouding. De gemeente als eigenaar van een voorganger. Maar dat laatste is een misverstand. In de wereld van

het Nieuwe Testament, ons brongebied, liggen de bezitsverhoudingen fundamenteel anders. De gemeente als voorbode van het komende Godsrijk behoort in haar geheel toe aan Hem die zij als haar Heer belijdt. Verder bezit niemand iemand. Geen paus, synode of bestuur die de baas is en die je verwijten kunt maken of op wie je dingen kunt afschuiven. Geen voorganger ook die van jou of van ons is en die dus alle klussen moet opknappen die in ons hoofd opkomen. In een doperse gemeente geldt ten laatste één gouden regel: 'wat je zegt dat ben je zelf.' Engelse baptisten noemen dat niet geheel ten onrechte 'a radical way of believing'.

Natuurlijk is er binnen de gemeente een flinke verscheidenheid aan gaven, ambten en diensten. Daar kun je ook een heleboel van zeggen, maar niet dat ze elkaars bezit zijn. Ze zijn er om met grove penseelstreken de contouren van het komende Godsrijk te schetsen; om met de daar geldende spelregels alvast de eerste vingeroefeningen te doen en zo een spoor achter te laten in de samenleving. Noem het de handtekening van God. Om mensen in kennis te stellen van dat heugelijke nieuws en ze te laten ervaren dat je er je leven aan kunt toevertrouwen.

De schrijver van de Hebreeënbrief geeft ons daarom de tip van de dag als het om de verhouding tussen voorganger en gemeente gaat: 'Zorg er voor dat je voorgangers hun werk fluitend doen en niet met zuchten en klagen, want dat komt u niet ten goede' (Hebr. 13: 17). Die tip staat er niet omdat dat voor de betreffende voorganger wel zo aardig is. Ook niet omdat je er dan als gemeente wat leuker op komt te staan. Maar eerst en vooral omdat 'zuchten en klagen' ú niet ten goede komt. Want het draagt niet bij aan de eerste functie van de gemeente. En die is: het zijn van een effectieve en nauwkeurige richtingwijzer naar God en zijn Rijk.

Ton Boeschoten

Naar 'Meditatief', in: 'Op de hoogte, Contactblad Baptistengemeente Pernis, oktober 2008.

Ds. A.A. Boeschoten is voormalig Hoofd Legerpredikanten, voorganger van de gemeente Pernis en een graag geziene gastspreker in onze diensten.

De Oorsprong van het Baptisme,

Op de laatste gemeentevergadering op zondag 9 november werd aandacht gevraagd voor het 400 jarig bestaan van het Baptisme. Even was er onduidelijkheid wanneer en waar het ontstaan was, en Reind van de Riet gaf ons snel duidelijkheid. Voor mij was dat aanleiding om aan hem te vragen voor Regelrecht de historie van het Baptisme in Nederland op te schrijven. Hieronder zijn doorwrochte bijdrage voor ons maandblad. (Arjan Noordhoek)

Op de wijkavond Silo Noord Oost van 8 oktober 2008, is aandacht besteed aan het verband tussen Doopsgezinden en Baptisten. Omdat volgend jaar gevierd gaat worden dat het Baptisme 400 jaar bestaat is het volgende opgeschreven.

In het begin van de 16-de eeuw waren er diverse opwekkingsbewegingen actief; ook al eerder met Johannes Hus (1370-1415) in Tsjechië en Maarten Luther (1483-1546) in Duitsland, maar in ons land kan Menno Simons genoemd worden. Hij was een Katholieke priester in Witmarsum die in 1536 uit de kerk stapte omdat hij vond dat niet kinderen gedoopt moesten worden, maar alleen mensen die zelf konden getuigen gelovig te zijn. Hij gaf een aanzet tot wat later de Doopsgezinde kerk ging heten. De gelovigen van die kerk werden ook wel Mennonieten genoemd naar Menno dus. Je vindt ze onder die naam over de hele wereld; in het bijzonder kunnen de Amish in Pennsylvania Dutch in de USA genoemd worden, die een zeer geïsoleerd leven leiden (geen gebruik van elektrische apparaten geen auto's, maar wel buggy's bijvoorbeeld). Er zijn wereldwijd zo'n 2 miljoen Mennonieten. In de zelfde tijd als die van Simons waren er ook zogenaamde Anabaptisten die onder leiding van Jan van Leiden een nieuw Jerusalem op aarde wilden stichten; de gelovigen die zich er bij aansloten moesten zich laten (weder)dopen en werden daarom (evenals de Mennonieten) wederdopers genoemd. Vanwege hun pretenties om de staat te hervormen werden ze ernstig vervolgd. Ze veroorzaakten een opstand in Amsterdam; zochten daarna hun heil in Münster, alwaar hun leider (Jan van Münster) op gruwelijke wijze gedood werd (nog steeds als attractie te zien).

In iets latere tijd stapten een aantal Engelsen uit de Anglicaanse kerk en gingen als puriteinse piëtisten verder door het leven. Een van hen was John Smyth. Hij werd vervolgd en met Thomas Helwys vluchtte hij naar Amsterdam, alwaar zij zich aansloten bij de doopsgezinden, maar het

daar niet echt vonden. John doopte zichzelf. Dat gebeurde in 1609 en dat jaartal wordt als het begin van het Baptisme aangemerkt. Helwys ging terug naar Engeland en richtte daar de Baptistenkerk op. Een van die Baptisten was John Bunyan (1628-1688) die met zijn 'Pilgrim's reis naar de eeuwigheid' een boek schreef dat veel lezers trok; daar komt het begrip van "de smalle en de brede weg" vandaan.

In plaats van de Baptistenkerk in Amsterdam te beginnen, ging John met anderen naar Leiden om van daaruit later te vertrekken (via Plymouth in 1620) met de "Mayflower" naar Amerika; zij werden later "Pilgrim Fathers" genoemd. In Amerika aangekomen stichtten zij de Baptistenkerk die van daaruit zich uitbreidde niet alleen in Amerika maar naar alle windstreken, zo dat nu de Baptistenkerk in Amerika een van de grootste kerken aldaar is, maar ook in Rusland, om maar een enkel voorbeeld te geven, groot

De Mayflower

werd.

En in Nederland? Afgezien van de eerder genoemde Doopsgezinden, die als "Doopsgezinde Broederschap" naast de alom tegenwoordige Hervormde (staats) kerk bleef bestaan, gebeurde er twee eeuwen weinig.

In het begin van de 19-de eeuw zien we in Engeland Robert Hell (-1831) en later Charles Haddon Spurgeon (1834-1892) als opwekkingspredikers grote successen hebben. Toen was er ook in Nederland sprake van diverse opwekkingsbewegingen. We noemen het Réveil, met Isaïc da Costa en Groen van Prinster, en Hendrick de Cock die zich in 1834 afscheidde van de Hervormde Kerk en de aanzet gaf tot wat later de Gereformeerde Kerk ging heten.

Ook genoemd moet worden ds. Van Raalte, die ook naar Amerika reisde en vele gelovigen meenam en in Michigan een stad Holland oprichtte en daar een eigen kerk begon, die nog steeds bloeiende is.

In Gasselternijveen werd de predikant Dr. Johannes Elias Feisser (geboren 1805 te Winsum, gestorven 1865) uit zijn voorgangersambt gezet omdat hij liet weten, door schrift en woord, het niet eens te zijn met de praktijken in de Hervormde kerk, waar de mensen volgens hem in schijn geloofden, maar niet echt. Hij liet zich dopen in het Musselkanaal (de Nijveens Mond om precies te zijn) op 15 mei 1845 bij de boerderij van Roelof Reiling (inderdaad een (over) grootvader van onze Jannes). Hij was getrouwd met Karsina Hovingh Wichers, dochter van Hendrik Hoving en Jaapkien Kars Reiling.

Behalve Johannes werden nog meer personen gedoopt: de families Speelman, Reiling en Kruit. De dooptekst was Psalm 92 en degene die de zg. dompeldoop voltrok kwam uit Hamburg, met de naam Julius Köbner. In Hamburg bestond een groep Baptisten, onder aanvoering van Oncken, die later een seminarium zou oprichten, waar een groot aantal van onze voorgangers hun opleiding volgden.

De gebeurtenissen in Gasselternijveen markeerden het begin van de Baptistenkerk in Nederland. Van hieruit ontstonden nieuwe gemeenten onder de naam "Unie van Baptistengemeenten"; die zijn dus zo'n 150 jaar oud, maar omdat ze zich aansloten bij de wereldwijde alliantie van Baptistenkerken mogen ze ook meevieren dat het Baptisme in 2009 400 jaar bestaat.

Er zijn wereldwijd miljoenen Baptisten. Bekende baptisten zijn: de gewezen presidenten van Amerika: Carter en Clinton en de evangelist Billy Graham.

Een kerk die tamelijk dicht bij onze Baptistenkerk staat is de "Vrij-evangelische kerk". Deze werd opgericht door Jan de Liefde in Amsterdam. Hij was een goede vriend van Feisser. Maar Jan liet zich niet overtuigen dat de doop der gelovigen, zoals bij ons de doop wordt aangeduid, de meest bijbelse is. Behalve de Vrij Evangelische kerk

richtte hij ook op de nog steeds bestaande Stichting tot Heil des Volks in het centrum van Amsterdam.

De Herdenkingskerk te Amsterdam West, gebouwd (onder predikant Marinus Boeschoten) om te gedenken dat in 1959 het Baptisme in Amsterdam begon

Overigens, zo'n 50 jaar geleden kwam, onze broeder Marinus Boeschoten, indertijd voorganger van de Baptisten gemeente Amsterdam West op de idee om de gelegenheid van 350 jaar Baptisme te gebruiken om geld in Amerika in te zamelen om een eigen kerk te Amsterdam te bouwen. Die kerk is er ook gekomen; heet "Herdenkingskerk" of ook de "John Smyth Memorial Church" en staat aan de Postjesweg. Hij werd in gebruik genomen door o.a. Piet van Egmond een improvisatie op het orgel te laten geven waar hij heel kundig allerlei vogels liet horen. In de kerk bevindt zich ook een afbeelding van de genoemde "Mayflower". De mensen zaten op stoelen die ikzelf nog (eerder) van een nieuwe verflaag voorzien had.

Reind van de Riet

Kerstkaart

Een kerstkaart is een wenskaart die wordt gekenmerkt door een kerstgroet en wensen voor het komende nieuwe jaar. Over de hele wereld is het een gebruik om rond Kerstmis familie en kennissen een kerstkaart te sturen.

Waar komt het vandaan? Het uitbrengen van een kerstgroet is ouder dan men zou denken. In de Middeleeuwen werden op het Europese vasteland houtsnijwerken met religieuze kersttaferelen aangeboden aan geliefden of kasteelheren. Het massaal verzenden van kerst-nieujaarsgroeten stamt eigenlijk uit de 19e eeuw. De Engelse tekenaar

Kerstkaarten

John Callcott Horsley maakte in 1843 de eerste kerstkaart met de pakkende tekst "A Merry Christmas and a Happy New Year to You." (Vrolijk Kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar voor u) Deze eerste kaart toonde een kerstviering van een gezin. In de Verenigde Staten begon de in Duitsland geboren drukker Louis Prang omstreeks 1875 met het massaal produceren van kerstkaarten. Deze kaarten waren zeer in trek bij het Amerikaanse publiek en het verzenden van kerstkaarten werd een feit.

In Nederland werden in 2003 tijdens de kerst- en nieuwjaarsperiode meer dan 210 miljoen kaarten verzonden. In België lezen kinderen met Nieuwjaar een Nieuwjaarsbrief voor.

Stal of grot?

De kerststal is een idee van Franciscus van Assisi die in 1223 op het idee kwam een levende kerststal in het dorp Greccio (Italië) op te zetten. Het idee komt voort uit de vertalingen van het evangelie van Lucas, waarin staat dat Jezus in een kribbe gelegd werd, omdat er geen plaats was in de herberg. De plaats van een kribbe is de stal, wat een logische keuze lijkt als de herberg zelf vol is. Vooral katholieke gezinnen halen met Kerstmis het stalletje van zolder.

Een andere traditie laat de geboorte plaatsvinden in een grot. Dit gegeven gaat terug op Justinus de Martelaar (± 150 na Christus) die schreef: "Omdat er voor Jozef niets te vinden was om de nacht door te brengen, ging hij maar zolang een grot binnen dichtbij Bethlehem". Justinus baseert zich op Jesaja (33,16): "Hij zal wonen in een hoge spelonk van een sterke rots". Deze zin betreft Justinus op Jezus. Wie een grot maakt van rotpapier, volgt Justinus.

Hoewel de tradities duidelijk verschillen, zijn hun afkomsten niet noodzakelijk in tegenspraak. In het Nabije Oosten werden in die tijd en later grotten inderdaad als stal gebruikt: er bestonden zelfs hele woonhuizen en zelfs dorpen die in rotsen uitgehakt waren.

Voor de tijd van Franciscus waren de afbeeldingen van het kersttafereel vaak tweedimensionaal en was het gebruikelijker de omgeving als grot af te te beelden.

Kerstboom

De kerstboom (een spar, en geen dennenboom) gaat terug op een vruchtbaarheidssymbool. Over de ouderdom van het gebruik als kerstboom lopen de bronnen zeer uiteen. Waarschijnlijk hadden reeds de Germanen voor de kerstening rond de tijd van winterzonnwende (het joelfeest of Yule) een altijd groene boom in huis of op het erf. Vanwege deze heidense wortels heeft de Rooms-katholieke Kerk de boom lange tijd geweerd uit het christendom.

Begin zestiende eeuw werd de kerstboom als eerste in Duitsland tot symbool van de geboorte van Jezus gekozen. Eerst stond de boom alleen Een Deense Kerstboom

nog in de kerken; eind 19e eeuw haalde men hem, allereerst in protestantse landen, alsnog de huiskamer binnen.

De kerstboom kan de christen herinneren aan de boom in het paradijs; de kerstboomballen aan de vruchten waarvan Adam en Eva aten. De piek in de boom staat voor de ster die de Wijzen de weg wees naar de geboorteplaats van Jezus; soms wordt de piek daarom door een ster vervangen.

De katholieken gaven eerder aan de kerststal, eventueel met groene versieringen, de ereplaats in huis, pas sinds 1982 staat er in het Vaticaan ook een kerstboom. Protestantse werden echter in het algemeen de beelden van de kerststal, vanwege hun beeldenverbod, vandaar had de kerstboom bij hen meer succes. Overigens bestond er rond de voortdurend groene naaldboom in de warmere, zuidelijke katholieke landen ook geen voorgeschiedenis of heidense folklore.

Gezellige Kerstdagen en een goede jaarwisseling.

Willemin Bakkes
Pastor van Silo

Hoe het kan gaan

Bij de laatste Eetgroep van 4 november hadden we weer een bijzondere gast, Ineke van Dok-Mak, een buurtgenote van Silo, die schrijfster is van een aantal christelijke boeken over hulpverlening. Zij vertelde ons over haar werk onder getraumatiseerde vrouwen, met wie ze samen op boksles gaat om zo aan hun frustraties een uitlaatklep te geven. Ik vroeg haar om op papier te zetten hoe ze Silo heeft leren kennen en beleeft. (Arjan Noordhoek)

HOE HET KAN GAAN.....

Als christen-psycholoog ben ik lid van de CVPPP, de christelijke vereniging voor psychiaters, psychologen en psychotherapeuten. Tijdens een conferentie hiervan sprak een collega over 'Kerk met Stip', voor mij op dat moment iets nieuws. Zij gaf mij een krantenartikel over Silo, bij mij om de hoek in de Herenstraat. Op een bepaald moment kreeg ik een uitnodiging voor een vesper van de Buurkerken in de Silokerk tijdens de Vredesweek. Daar ik een tamelijk druk en intensief leven leid, ben ik zeer gesteld op deze momenten van rust en inkeer en mij volledig richten op de Here God om te proberen Zijn stem te verstaan en Zijn wil voor mijn leven te zoeken. Maar ik vind het ook leuk om nieuwe mensen te leren kennen en ben ik gewoon heel nieuwsgierig. Ik ben mateloos geboeid te horen hoe de mens de mens geworden is die hij nu is, welke keuzes zijn gemaakt, hoe mensen leven, ieder in zijn eigen unieke zijn, uit welke bron mensen leven en hoe zij zingeving geven aan hun bestaan of daarnaar op zoek zijn. Ik ben die avond in Silo geweest en kwam onder de indruk van het goede Woord, het interkerkelijk ontmoeten, de verzorgde en rust uitstralende ruimte, en de koffie met gastvrijheid en een variatie aan koekjes na afloop van de dienst.

Daar ik door nog al veel ben heengegaan voel ik mij uitermate verwant met ieder mens dat op zijn/haar wijze worstelt met het bestaan en de zingeving er van. In mijn vorige woonplaats regio Haarlem, was ik zeer begaan met prostituees en daklozen. Al heel lang realiseer ik mij dat ik aan de goede kant van de lijn ben gebleven door een goede achtergrond en opleiding en een stuk geluk, maar dat het niet veel had gescheeld of ik was ook beland temidden van de zogenaamde 'drop-outs'. Dit heeft mij altijd heel nederig gehouden en ook heel dicht bij de

Here Jezus, want zonder Hem kan ik geen stap verzetten of ik 'knal' wel ergens.

Het is zo goed te weten dat, waar we ook in of door gevangen zitten, letterlijk en/of figuurlijk, Jezus Christus ons heeft vrijgemaakt door Zijn vergoten bloed. De dood overwonnen door het leven en de duisternis door het licht!

Op uitnodiging van ds Arjan Noordhoek meldde ik mij voor de maandelijkse maaltijd van de Silo Eetgroep. Ook daarbij kwam ik onder de indruk van de hartelijkheid, het onderlinge respect en de met zo veel liefde bereide maaltijd.

Ook bij de kerkdienst op 'Gevangenezondag' was ik aanwezig en genoot van de fijne muziek, het goede Woord dat werd gesproken, de zo fraaie omgeving met een mooi boekje en een prachtige kaars. Ook nu weer alle ruimte voor een gesprek achteraf en hier en daar kennismaken.

Dank voor het gast mogen zijn bij u en Gods rijke zegen en liefde toegewenst,

Ineke van Dok-Mak

Buurkerken Utrecht-centrum presenteren zich

Eind 2001 nam de Baptistengemeente Silo het initiatief om met de andere kleine kerken uit de binnenstad om de tafel te gaan zitten. Doel was elkaar (beter) te leren kennen en te bekijken hoe wij als kerken van zó verschillende denominaties gezamenlijk gestalte kunnen geven aan ons geloof.

In de laatste jaren hebben de cantorijen van Silo, de Waalse gemeente, de Remonstrantse gemeente, evenals de Schola van de Oud-Katholieke parochie diverse keren hun medewerking verleend aan de Buurkerkenvespers.

Het idee kwam van de Geertekerk (Remonstranten) om via een klein stukje in de kerkenbladen ons aan elkaar te presenteren.

Bij deze in de Regelrecht de vijfde en laatste buurkerk: de Vrij Katholieke Kerk, onze overbuur in de Herenstraat.

De VKK is katholiek in de betekenis van universeel, algemeen.

Vrij in de betekenis dat alleen in vrijheid de mens tot inzicht en geestelijke groei komt. Alle godsdiensten komen voort uit dezelfde Bron.

Vanuit deze achtergronden bedient zij de zeven sacramenten, ziet zij de mens als een evoluerend wezen, op weg naar volmaaktheid.

In de Mis werken mensen en engelen samen met de Christus om energie over de wereld te laten uitstromen.

Iedereen is welkom om mee te werken en deel te nemen aan de communie.

De Mens als geest is een uitdrukking van goddelijk leven: oneindig, tijdloos, zuiver en onbewust. In de sferen van tegenstelling op aarde komt de geest tot bewustzijn, zich bedienend van een ziel, het onsterfelijk niet-stoffelijk lichaam. Hierin worden de zuivere ervaringen verzameld uit de vele levens in de wereld van de persoonlijkheid. Gevoed door ware deugden ontwaakt in de ziel het Christusbewustzijn van Liefde-Wijsheid. Geleidelijk doortrekt deze het denken, voelen en handelen met de kwaliteit van een zuiver en helend leven. De daaruit voortkomende herkenning van het goddelijk Leven in allen en alles, brengt de mens op het pad van opofferende Liefde, leidend tot spiritueel koningschap: eenwording van geest, ziel en lichaam.

Gebeurtenissen in het leven van Jezus verwijzen naar stadia (inwijdingen) in deze ontwikkeling naar volmaaktheid.

In de Mis wordt het mystieke Pad van zuivering, verlichting en eenwording uitgebeeld en doorleefd. Zuiverende werking van water en vuur door wijwater en wierook, door schoonheid van muziek en gezangen en door contact met de ziel die vergiffenis geeft voor onze fouten. Verlichting door de Schrift en predikatie. Eénwording in de communie.

De Mis is in woord en daad uitdrukking van kwaliteiten van Licht, Leven en Liefde in ons eigen wezen. Die dragen we op als ons offer en zij worden doortrokken met het Licht, Liefde - Wijsheid en Leven van de

Christus, tot ons komend in brood en wijn. Samenwerkend met engelen bouwen wij een geestelijke tempel, een graal van waaruit Leven en Liefde over de wereld worden uitgestort.

Door de Mis ontdekt de mens dat hij zelf die graal is en dat zijn graal deel uitmaakt van de graal van de mensheid. Brood en Wijn zijn tekenen van Leven en Liefde: "Ik ben de kelk, Zijn Leven het Brood en Zijn Liefde de Wijn."

Priester Frank Kouwe

Waarvoor Silo collecteert

Op zondag 21 december colleteren we voor Amnesty International.

Amnesty International is een onafhankelijke beweging die zich inzet voor slachtoffers van schendingen van mensenrechten. Amnesty heeft bijna twee miljoen leden, donateurs en vaste begunstigers in meer dan 150 landen.

Geschiedenis

Op 19 november 1960 las de Londense advocaat Peter Benenson in de krant een bericht over twee Portugese studenten die tot zeven jaar gevangenisstraf waren veroordeeld omdat ze een dronk uitbrachten op de vrijheid. Benenson was verontwaardigd en startte de actie 'Appeal for Amnesty 1961'. Intussen is 'Appeal for Amnesty 1961' uitgegroeid tot het Amnesty International van nu: een bekende mensenrechtenorganisatie, die steun krijgt uit de hele wereld.

Amnesty Nederland, opgericht in mei 1968, is één van de grootste nationale afdelingen van Amnesty; eind 2007 waren ruim 290.000 mensen in Nederland lid van de organisatie.

Amnesty probeert de misstanden die ze aantreft bij zoveel mogelijk mensen bekend te maken. Als regeringsleiders weten dat de ogen van de wereld op hen zijn gericht, zullen zij schendingen van mensenrechten eerder bestrijden. Met massale hantekeningenacties per briefkaart,

petitie, e-mail of sms wordt de druk op de autoriteiten verhoogd. Het is een simpele en tegelijk zeer doeltreffende methode. Met meer dan 1,8 miljoen leden, donateurs en medewerkers in ruim 150 landen, vecht Amnesty wereldwijd tegen onrecht en vóór vrijheid.

Met Afrikaanse ogen...

Elisabeth Auma uit Uganda is enkele maanden te gast in Utrecht bij haar vriend Guido Kerpestein, dus ook te gast in Silo. Haar op schrift gestelde impressies zijn voor ons een bijzondere gelegenheid om met Afrikaanse ogen naar onze Nederlandse maatschappij en ons leven als christenen in een westerse wereld te kijken.

Aardse zaken

Veel dingen in het Westen zijn anders dan in Uganda waar ik woon. Vroeger, op school in Uganda, las ik over Europa. Maar nu is het me gegeven, volgens mij naar Gods plan, dat ik mijn dierbare vriend in Nederland kan ontmoeten die mij heeft uitgenodigd voor een bezoek. Daardoor kan ik veel leren over de Westerse cultuur. Toen ik in het vliegtuig zat, kort voor vertrek uit Uganda, ging ik in gebed voor een veilige en behouden reis. Het was ongelooflijk. Naast mij zat een blanke man uit Europa die zei dat Afrikanen zo van bidden houden omdat we arm zijn. Hij zei dat hij alles heeft wat hij nodig heeft, al leidt hij zelf een eenvoudig leven. Heeft hij geen werk, dan krijgt hij in ieder geval geld van zijn regering zodat hij in zijn levensonderhoud kan voorzien. Ik vertelde hem dat dat aardse zaken zijn.

Liever het platteland

Een week na mijn aankomst hier in Nederland nam mijn vriend mij mee naar de binnenstad van Utrecht. Tot mijn verbazing zag ik mensen, die al rond tien uur 's ochtends bezig waren met in het openbaar bier drinken en roken. Daaruit begreep ik dat mensen hier in het Westen veel meer vrijheid hebben. In Uganda is het bij de wet verboden voor mannen en vrouwen om overdag in het openbaar te drinken. Wanneer je op de dag dronken op straat wordt aangetroffen, word je door de politie

gearresteerd. De politie zal je vragen wie jou dat bier heeft verkocht en ook die zal worden gearresteerd of zijn bar zal worden gesloten. Hetzelfde geldt voor hen die overdag op straat roken. Het is de winkels verboden om sigaretten te verkopen, tenzij je ermee naar huis gaat dan is het geen probleem. In mijn land zijn de vrouwen die op straat roken prostituees. Zelfs dan is het bij de wet niet toegestaan. Als ze worden gepakt, moeten ze zes maanden de cel in. Veel jongeren in het Westen lijken totaal geen respect te hebben. Ze hebben geen oog voor oudere mensen. Ik zag 's ochtends vroeg een meisje en jongen van nog jonge leeftijd op het treinperron, rokend en drinkend. Ze schaamden zich niet tegenover oudere mensen. Ze trekken in groepen over straat, roepen en zijn luidruchtig. Het geeft me een slecht gevoel om dat zo allemaal te zien, ik hou er niet van hoe zij zich gedragen. In plaats van naar de binnenstad te gaan, ga ik liever naar het platteland. Om de koeien, eenden, en veel andere dieren te zien.

Christenen en armoede

Wat ik ook zie: sommigen mensen hier, die zichzelf christen noemen, gaan niet naar de kerk en lezen de bijbel niet. Voor ouders is het belangrijk dat ze een levend geloof hebben, zodat ze dit en de daaraan verbonden waarden en normen kunnen overdragen aan hun kinderen. Daar komen verantwoordelijke en respectvolle mensen uit voort omdat ze Godvrezend en respectvol zullen zijn. Wat ik hier ook heb aangetroffen is, dat als iemand doodgaat je een uitnodiging krijgt toegestuurd om de begrafenis bij te wonen. Als in Afrika iemand overlijdt is het niet nodig eerst een uitnodiging te krijgen. Na het werk ga je er naar toe en breng je er biddend de nacht door, tot aan de begrafenis. Na de begrafenis gaat iedereen terug naar het huis van de overledene, wast daar zijn handen en neemt deel aan een gezamenlijke maaltijd. Dan pas gaat ieder zijns weegs.

In de Afrikaanse cultuur is het zo, dat als je ergens op bezoek gaat en je krijgt thee zonder suiker of brood, dan vraag je niet naar suiker of brood bij de thee. Misschien heeft je gastheer of gastvrouw dat niet, uit armoede bijvoorbeeld, en kan je hen in verlegenheid brengen door er toch om te vragen. Maar hier loop je dat risico niet en ben je vrij om er om te vragen. In Afrika aanvaardt je bij wie je op visite komt wat je krijgt aangeboden.

In Afrika neemt iedereen zijn eigen bijbel mee naar de kerk. Maar hier is alles voorbereid en wordt het voor je gedaan. Dat komt allemaal door geld. Zelfs na de dienst het wassen van de kopjes, na de koffie. Hiervoor gebruikt men een machine, maar bij ons moet je alles met de hand doen. Niet alleen de afwas, maar ook kleren wassen doen we op

de hand, net als het bewerken van het land. Maar hier gaat alles, van oogst binnenhalen tot het zagen van takken en bomen, met machines. Het is ongelooflijk.

Bezoek aan een gevangenis

Voor wat betreft de kerk in de gevangenis is het heel goed dat predikanten naar gevangenis en aan de gevangenen daar het Woord van God te brengen. God heeft ons gemaakt naar Zijn evenbeeld. Wij mogen allen kinderen van God zijn, ook onze broeders in de gevangenis. Opdat zij zich net zo kunnen gaan voelen als zij die buiten de gevangenis zijn, en berouw kunnen krijgen over hun fouten. Het is die zonde die hen daar gebracht heeft. En door de boodschap van onze Heer te ontvangen in hun harten, zelfs de zorgen die zij hadden in hun hart, zullen zij bevrijd worden. En je zal zien dat wanneer ze uit de gevangenis komen, ze een goed Christen kunnen worden, zelfs meer dan wie ook. En ze zullen hun fout niet weer begaan.

Ik weet dat het in een gevangenis niet makkelijk is, al ziet het gebouw er nog zo mooi uit, zoals ik zag in Almere. Iedereen die daar zit heeft zijn of haar eigen situatie. Niemand staat boven de wet. Wees niet verbaasd als je er morgen zelf zit, want we leven als Christenen in een moeilijke wereld. Satan is altijd onder ons en we moeten er stevig voor bidden om daar tegen te vechten, om onze problemen te boven te komen.

Discriminatie

Het is erg triest voor mij om te zien hoe sommige mensen mij veroordelen, mij verantwoordelijk houden voor wat andere zwarten doen die hier in Nederland leven. Zij zeggen dat het Nederland van nu hen niet gelukkig maakt en eigenlijk terug verlangen naar het Nederland van vroegere tijden.

Beste zusters en broeders in Jezus Christus, ik heb deze persoon vergeven en ik wil jullie vragen voor hem te bidden tot de Heer. Omdat hij niet weet wat hij zegt.

Mijn komst naar de kerk hier is omdat Jezus zegt: daar waar twee of meer samenkomen in Mijn Naam, daar ben Ik in hun midden.

Dus kom ik, naar de Silokerk en de kerk in de gevangenis, om samen te bidden.

Elizabeth Auma

Daarom durf ik te dromen.

*Dat de leugen ontzenuwd zal worden
dat je alleen bestaansrecht hebt
als je wit, christelijk, man, rijk en jong bent*

*Dat de leugen ontzenuwd zal worden
dat het hebben van een eigen identiteit
tot problemen leidt*

*Dat de leugen ontzenuwd zal worden
dat je pas bestaansrecht hebt als je werk hebt,
veel presteert en voor jezelf opkomt*

*Dat de leugen ontzenuwd zal worden
dat het aanvaardbaar is
dat een klein deel van de wereld rijk is,
terwijl de meerderheid leeft in armoede
en een vroegtijdige dood sterft*

*Dat de leugen ontzenuwd zal worden
dat armoede, honger en machteloosheid
het gevolg zijn van culturele
en religieuze opvattingen en praktijken.*

*Want ik heb een droom
dat mensen elkaar zullen ontmoeten
en verrukt zullen zijn
door het anders zijn van de ander,
dat ze samen zullen dansen en zingen,
geloven en bidden, werken en wonen
vieren en liefhebben, kortom: samenleven.*

*En dat het grote geheim onthuld zal worden
dat we allemaal gewone mensen zijn.*

Dalai Lama

(uit Raakvlak, augustus 2000)